

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/90/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116208046
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2116208046.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľuboslava Vanková, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXXX/XXX, S. Q., zastúpený: Občianske združenie OPOS, IČO: 51 147 688, A. Hlinku 1084/24A, 914 01 Trenčianska Teplá, o zaplatenie sumy 1.648,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 11C/103/2016-182 zo dňa 19. februára 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozsudok súd prvej inštancie po citácii § 488, § 489, § 52 ods. 1, 2, 3, § 48 ods. 1 a2, § 451 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1 a2 (ďalej len OZ), § 708 ods. 1, 2, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1, § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len ObZ), § 18 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, vecne odôvodnil tým, že v konaní nebolo sporným a vyplýva to aj z predloženej zmluvy, že medzi stranami sporu bola dňa 02.08.2007 uzavretá Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobca zriadil a viedol pre žalovaného osobný účet. Týmto medzi nimi došlo k vzniku záväzkového zmluvného vzťahu, v rámci ktorého bol žalobca oprávnený prijímať platby v prospech žalovaného ako majiteľa účtu a na druhej strane podľa jeho pokynov z tohto účtu realizovať platby. Vzhľadom na žalobcom predložený Návrh majiteľa účtu na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby Povolené prečerpanie na osobnom účte zo dňa 23.09.2009 (čím je preukázané, že mu bol doručený), na skutočnosť, že podľa výpisu z účtu zo dňa 31.12.2009 oznámila banka žalovanému výšku povoleného debetného limitu platnú k 31.12.2009 vo výške 1.040,- eur (č. l. 57), ako aj s poukazom na ods. 8. návrhu, mal súd za preukázané, že medzi stranami sporu došlo najneskôr dňa 31.12.2009 k uzavretiu zmluvy o povolenom prečerpaní. Z výpisu z účtu za rok 2010 (č. l. 44-54) pritom vyplýva aj čerpanie povoleného prečerpania žalovaným.

3. Právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou zmluvou o povolenom prečerpaní je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ), keďže žalobca pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako dodávateľ a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ. K uvedenému záveru dospel súd z dôvodu, že predmetná zmluva je formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko text zmluvy resp. návrhu bol

vopred pripravený, žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť žiadnym podstatným spôsobom zasahovať do jej obsahu. Žalobca pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava v Občianskom zákonníku prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať aj podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a zák. č. 258/2001 Z. z.

4. Žalobca uplatnený nárok vo výške 1.648,50 eur voči žalovanému odôvodnil v žalobe tým, že žalovaný sa na účte dostal do nepovoleného debetu vo výške žalovanej istiny. V replike žalobca bližšie uviedol, že žalovaný prekračoval povolený limit povoleného prečerpania, čím porušoval zmluvu tým, že sa dostal do omeškania s vyplatením povoleného prečerpania, na základe čoho žalobca pristúpil k postupu v zmysle čl. 10 a 15 časť T oddiel III. VOP účinných ku dňu zníženia limitu na 0 eur a znížil žalovanému limit povoleného prečerpania na 0 eur dňa 30.09.2011. Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy sa žalovaný dostal do nepovoleného debetu vo výške debetného zostatku na účte. Podľa výpisu z účtu zo dňa 31.12.2011 oznámila banka žalovanému, že výška debetného limitu platná od 30.09.2011 je 0 eur (č. l. 43). Z výpisu z účtu za rok 2011 súd zistil, že posledná operácia, ktorú žalovaný na účte urobil, bol vklad dňa 12.10.2011 (č. l. 42).

5. V konaní žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu, vzhľadom na čo bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku.

6. V konaní si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie sumy 1.648,50 eur, ktorú sumu si žalobca v konaní výslovne uplatnil ako nepovolený debet (v žalobe: „odporca sa na predmetnom účte dostal do nepovoleného debetu vo výške žalovanej istiny“). Uvedená suma potom nevyhnutne predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, keďže má ísť o plnenie, ktoré žalovaný nadobudol bez právneho dôvodu, keď bez povolenia prečerpal (podľa žalobcu) uvedenú sumu. Bezdôvodné obohatenie sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ.

7. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 OZ rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Súd mal za preukázané, že žalobca sa o bezdôvodnom obohatení žalovaného vo forme nepovoleného debetu dozvedel dňa 30.09.2011, kedy žalovanému znížil limit povoleného prečerpania na 0 (čím sa žalovaný dostal do nepovoleného debetu) a práve odvtedy začala plynúť dvojiročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Keďže žaloba v konaní bola podaná na súde dňa 08.04.2016, bola podaná až po uplynutí dvojiročnej subjektívnej premlčacej doby.

8. Pretože subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej, súd ďalej skúmal, či bola žaloba podaná v rámci trojiročnej objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 OZ rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia. Námietka premlčania vznesená žalovaným potom s poukazom na trojiročnú objektívnu premlčaciu dobu, ktorá začala v zmysle § 107 ods. 2 OZ plynúť nasledujúci deň po zrušení limitu povoleného prečerpania (kedy došlo k vzniku nepovoleného debetu), bola vznesená dôvodne, pretože žaloba bola podaná viac ako tri roky po 30.09.2011.

9. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že premlčacia doba začal plynúť až odo dňa zatvorenia účtu žalovaného 30.04.2013, pretože deň zatvorenia účtu nepredstavuje deň splatnosti pohľadávky. Súd pritom poukazuje na vyjadrenie samotného žalobcu v replike, kde uviedol, že v prípade zrušenia limitu povoleného prečerpania má banka právo žiadať okamžité splatenie čerpaných peňažných prostriedkov vrátane úrokov. Z uvedeného vyplýva, že samotný žalobca viaže splatnosť pohľadávky k dátumu zrušenia povoleného prečerpania, t.j. ku dňu 30.09.2011.

10. Je tiež potrebné poukázať na skutkové tvrdenie žalobcu, ktoré nebolo žalovaným popreté, a síce, že žalovaný prekračoval povolený limit povoleného prečerpania, na základe čoho žalobca pristúpil k postupu v zmysle čl. 10 a 15 časť T oddiel III. VOP účinných ku dňu zníženia limitu na 0 eur. Podľa vyjadrenia žalobcu má v zmysle uvedených článkov VOP banka právo okamžite písomne odstúpiť

od zmluvy a zároveň zrušiť limit PP a žiadať okamžité splatenie čerpaných peňažných prostriedkov vrátane úrokov. Uvedené nasvedčuje tomu, že žalobca okrem zrušenia limitu povoleného prečerpania s najväčšou pravdepodobnosťou aj odstúpil od zmluvy, avšak tvrdeniu o odstúpení od zmluvy sa v konaní vyhovel uvedomujúc si jeho dôsledky vzhľadom na vznesenú námietku premlčania.

11. Právny inštitút odstúpenia od zmluvy je upravený v Obchodnom zákonníku, ako aj v Občianskom zákonníku. Obchodný zákonník v § 349 ods. 1 zánik zmluvy viaže na okamih, keď prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strane, zánik zmluvy teda nastáva v dobe účinnosti úkonu, ktorým oprávnená osoba odstúpila od zmluvy. Tým sa Obchodný zákonník odlišuje od Občianskeho zákonníka, podľa ktorého § 48 ods. 2 odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom upravené alebo účastníkmi dohodnuté inak. Keďže právna úprava odstúpenia od zmluvy obsiahnutá v Občianskom zákonníku je pre spotrebiteľa výhodnejšia, tejto výhodnejšej úpravy sa spotrebiteľ vzdať nemohol (§ 54 ods. 1 a 2 OZ). Ak by aj zmluva resp. VOP upravovala následky odstúpenia odlišne od občianskoprávnej úpravy, takéto dojednanie by bolo podľa § 39 OZ absolútne neplatné pre jeho rozpor s ustanovením § 54 OZ.

12. Podľa § 48 ods. 2 OZ sa odstúpením zmluva zrušuje s účinkami od začiatku (ex tunc), čím zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy. Momentom odstúpenia od zmluvy vzniká povinnosť jej účastníkov vrátiť si navzájom už vykonané plnenia (§ 457 OZ), a to titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré právo sa premlčuje tak, ako bolo uvedené vyššie. Hoci v konaní nebolo odstúpenie od zmluvy tvrdené, s poukazom na žalobcom uvádzaný postup (okamžité písomné odstúpenie od zmluvy a zároveň zrušenie limitu PP a žiadanie okamžitého splatenia čerpaných peňažných prostriedkov vrátane úrokov) a vzhľadom na skutočnosť zrušenia limitu povoleného prečerpania dňa 30.09.2011, nie je vylúčené, že v uvedenom období roka 2011 došlo aj k odstúpeniu od zmluvy, čo by znovu viedlo k záveru o premlčaní nároku žalobcu.

13. Okrem vyššie uvedeného súd poukazuje na čl. 16 písm. c) časť U. oddiel III. VOP platných od 1.4.2011 (rub č. I. 87), v zmysle ktorého v prípade služby povoleného prečerpania na osobnom účte je zmluva uzatvorená na dobu neurčitú, pričom zmluvný vzťah zaniká najneskôr do konca kalendárneho mesiaca, v ktorom banka prehodnocuje výšku debetného limitu. Z uvedeného vyplýva, že z dôvodu, že žalobca prehodnotil výšku debetného limitu dňa 30.09.2011, k zániku zmluvy (ak by aj nedošlo k odstúpeniu od zmluvy zo strany banky) došlo najneskôr dňa 30.09.2011. Momentom zániku zmluvy rovnako vzniká povinnosť jej účastníkov vrátiť si navzájom už vykonané plnenia (§ 457 OZ), a to titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré právo sa premlčuje tak, ako bolo uvedené vyššie.

14. Keďže žalobca podal žalobu na súd dňa 08.04.2016, teda až po uplynutí dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej doby a zároveň žalovaný vzniesol námietku premlčania, na ktorú nebolo možné neprihliadnuť, nezostalo súdu nič iné ako žalobu vo výroku I. rozsudku zamietnuť. Za premlčaný považoval súd aj uplatnený úrok, keďže tvorí príslušenstvo pohľadávky a sleduje jej osud, z čoho možno usúdiť, že vedľajší úrokový záväzok sa premlčí najneskôr v rovnakej dobe ako hlavný peňažný záväzok. Uvedené premlčanie sa týka všetkých debetných položiek, ktoré vznikali na účte po zrušení povoleného debetného limitu, pretože tieto boli tiež už len príslušenstvom, ktoré znáša právny osud istiny.

15. Okrem toho na účte žalovaného nebola od 13.10.2011 zaznamenaná žiadna kreditná položka, napriek tomu žalobca účet viedol a účtoval žalovanému úroky a poplatky viac ako rok a pol a až potom účet uzatvoril, pričom za toto obdobie sa suma nepovoleného debetu neúmerne zvýšila. Takýto postup žalobcu považuje súd zároveň za postup, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a so zásadami poctivého obchodného styku, keď žalobca napriek tomu, že na účte žalovaného bol evidovaný nepovolený debet už niekoľko mesiacov, ktorý žalovaný nevyrovnal bezodkladne, viedol účet a uzatvoril ho až po takej dobe, keď sa jeho nároky enormne zvýšili, čím žalobca využil porušenie povinností zo strany žalovaného vo svoj prospech takým spôsobom, ktorý je zjavne v rozpore s dobrými mravmi a so zásadami poctivého obchodného styku.

16. K uplatnenému úroku pri nepovolenom prečerpaní účtu vo výške 28 % ročne súd ešte uvádza, že dojednanie o úročení pri nepovolenom prečerpaní a o výške úroku neboli obsahom samotnej spotrebiteľskej zmluvy, hoci výrazne ovplyvňovali právne postavenie spotrebiteľa predovšetkým mierou úročenia týchto prostriedkov. Dojednania o úročení pri nepovolenom prečerpaní účtu boli výlučne obsahom všeobecných obchodných podmienok a sadzobníka. Takto formulované ustanovenia však

nedávajú bežnému spotrebiteľovi zrozumiteľným spôsobom informáciu o tom, že v prípade, ak sa dostane do nepovoleného debetu, bude táto suma úročená nepomerne vyšším úrokom. Okrem toho, žiadne ustanovenie zmluvy ani Všeobecných obchodných podmienok neobsahujú údaj o konkrétnej výške úroku, tento je uvedený len vo výveske úrokových sadzieb produktov. Súd mal za to, že žalobca nepreukázal existenciu písomnej dohody zmluvných strán na úročení nepovoleného prečerpania, pričom takúto dohodu nemožno uzatvoriť len všeobecným odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Žalobca teda nepreukázal existenciu platnej dohody medzi stranami sporu o úroku pri nepovolenom prečerpaní účtu vo výške 28 % ročne. V spotrebiteľskej zmluve pritom nepostačuje len odkaz na všeobecné obchodné podmienky, či vývesku. Sadzobník poplatkov ani Všeobecné obchodné podmienky nemôžu predstavovať riadne dojednanie účastníkov zmluvy o výške úrokov a poplatkov. Od spotrebiteľa totiž nie je možné požadovať úroky a poplatky, ktoré nie sú individuálne dojednané v zmluve a takéto dojednanie žalobca súdu nepreukázal. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno o tvrdenom nároku na zaplatenie úroku pri nepovolenom prečerpaní vo výške 28 % ročne. Súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalobcu, že zverejnením výšky úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke a na pobočkách banky je naplnené ustanovenie § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., pretože takýto spôsob nie je možné považovať za pravidelné informovanie spotrebiteľa v listinnej forme alebo na inom trvanlivom médiu dostupnom spotrebiteľovi. Navyše, po splatnosti nepovoleného debetného zostatku by mohol mať žalobca nárok iba na úrok z omeškania, keďže niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť po splatnosti záväzku úroky namiesto úrokov z omeškania.

17. Žalobca uplatnený nárok vo výške 1.648,50 eur voči žalovanému odôvodnil tým, že žalovaný sa dostal do nepovoleného debetu vo výške žalovanej istiny. Výšku nepovoleného debetu v sume 1.648,50 eur žalobca na výzvu súdu špecifikoval ako rozdiel medzi všetkými debetnými (22.828,41 eur) a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovaného (21.179,91 eur).

18. V sporovom konaní, ktoré je ovládané dispozičnou zásadou platí, že súd je viazaný žalobou a uplatnený nárok je charakterizovaný opísaním skutkových okolností, ktorými žalobca svoj nárok zdôvodňuje, keď skutkovým základom opísaným v žalobe v spojitosti s petitom je potom vymedzený základ nároku uplatneného žalobcom, ktorý je premetom konania. Vzhľadom na zásadu prejednávajúcu, ktorá je zásadou ovládajúcou sporové konanie, je zásadne na stranách sporu zhromažďovanie skutkového stavu, pričom súd zisťuje skutkový stav veci čo možno v najvernejšom súlade s objektívnou realitou. Súd svoje poznatky získava určeným postupom v Civilnom sporovom poriadku, teda procesným dokazovaním. Pre túto činnosť je vždy nutné tvrdenie o rozhodujúcich skutočnostiach, pričom v procese sa súdu dokazuje pravdivosť týchto tvrdení o rozhodných skutočnostiach.

19. Medzi základné procesné povinnosti strany sporu nevyhnutné pre úspech v sporovom konaní patria povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazná. Ich vzájomná väzba spočíva v tom, že predpokladom unesenia dôkazného bremena je primárne splnenie povinnosti tvrdenia. Žalobca si povinnosť tvrdenia dostatočne nesplnil napriek výzve zo strany súdu. Nesplnenie takejto povinnosti má pre stranu sporu nepriaznivý dôsledok, pretože pokiaľ sa súd o potrebných skutočnostiach nedozvie, nebude môcť potrebnú skutočnosť urobiť predmetom svojho poznania a bude nútený pre nedostatok odôvodnenia žalobu zamietnuť.

20. Žalobca sa v replike zo dňa 28.05.2018 obmedzil len na takú špecifikáciu žalovanej sumy, že uviedol súhrn debetných a súhrn kreditných operácií žalovaného na účte, s tým, že žalovaná suma je ich rozdielom. Zostalo však neozrejmým, z čoho v skutočnosti pozostáva žalovaná suma 1.648,50 eur, keď spôsob výpočtu 22.828,41 eur mínus 21.179,91 eur nepostačuje. Poslednou transakciou na účte zo strany žalovaného bol vklad 100,- eur dňa 12.10.2011, pričom v tom čase už bol žalovaný v nepovolenom debete. Od 13.10.2011 nebola na účte žalovaného vykonaná žiadna kreditná transakcia, pričom nepovolený debet sa zvyšoval už len o úroky a poplatky. V žalovanej sume sú tak zahrnuté rôzne poplatky a úroky, pričom zo žaloby, ani z ďalších podaní žalobcu nie je zrejmé, ktoré to sú. Z uvedeného rozpisu žalobcu v replike vôbec nie je zrejmé, akým spôsobom dochádzalo k započítaniu jednotlivých plnení žalovaného, a teda napr. ktoré konkrétne poplatky a úroky žalobca považuje za uhradené, a ktoré nie. Žalobca tak nepreukázal oprávnenosť výšky žalovanej sumy, keď jej jednotlivé položky nevyčísľil. Žalobca teda napriek výzve súdu nešpecifikoval riadne žalovanú sumu, pričom z pojednávania sa ospravedlnil, čím sa vzdal možnosti špecifikovať ju na pojednávaní.

21. Súd mal za to, že nárok žalobcu, okrem toho, že je uplatnený po uplynutí premlčacej doby, nie je ani možné považovať za preskúmateľný, keď žalobca ani na výzvu súdu neuviedol, ako (akým výpočtom) dospel k výške istiny 1.648,50 eura. Žalobca odkazoval na výpis z účtu, avšak v zmysle ustanovenia § 132 ods. 2 CSP opisanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Bolo by porušením zásady rovnosti strán sporu (a to najmä v prípade spotrebiteľskej veci), ak by súd tvoril skutkové tvrdenia za žalobcu, t.j. ak by vyhľadával v listinných dôkazoch skutočnosti, ktoré má žalobca tvrdiť. Odkaz žalobcu na listinné dôkazy je nepostačujúci, pretože súd by vyvodzovaním skutkových tvrdení namiesto žalobcu porušil zásadu rovnosti účastníkov konania. Podporne súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/157/2015 zo dňa 02.12.2015. Súd dodáva, že nebol daný dôvod na odstraňovanie vád žaloby, pretože žaloba mala všetky požadované náležitosti. Nedostatočná špecifikácia žaloby má pritom za následok zamietnutie žaloby pre jej nepreskúmateľnosť, a nie jej odmietnutie.

22. Vzhľadom k všetkému uvedenému súd žalobu vo výroku I. zamietol pre uplatnenie nároku po uplynutí premlčacej doby, ako aj pre nepreukázanie nároku pre nepreskúmateľnosť žaloby. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný bol v konaní plne úspešný, z čoho vyplýva jeho úspech v rozsahu 100 %. To v konečnom dôsledku znamená nárok žalovaného (ktorý si nárok na náhradu trov konania výslovne uplatnil) voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100 % trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku. V konaní pritom nebol tvrdený a súd sám nezistil dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. O výške náhrady trov konania žalovaného bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 25Co/64/2018-207 z 18.12.2018. Tvrdenie, že v prípade odstúpenia od zmluvy nemá veriteľ nárok na žiadne plnenia od spotrebiteľa, okrem peňažných prostriedkov, ktoré boli spotrebiteľovi poskytnuté, nemá oporu v zákone. Oporu v právnych predpisoch nemá ani argument súdu, že dojednanie vo VOP, o tom, že odstúpením zmluva zaniká ku dňu doručenia odstúpenia je neplatné z dôvodu, že odporuje zákonu alebo dobrým mravom, pretože v zmysle § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa a dôsledky odstúpenia od zmluvy upravené v spotrebiteľskej zmluve nemôžu byť pre spotrebiteľa nevýhodnejšie ako dôsledky podľa OZ. Nakoľko OZ dohodu o účinkoch odstúpenia od zmluvy umožňuje, takáto dohoda nemôže odporovať zákonu alebo dobrým mravom. Uvedená dohoda určite nemá za následok zhoršenie postavenia spotrebiteľa. V tejto súvislosti upozorňuje napr. na ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého, ak spotrebiteľ uplatní svoje právo na odstúpenie od zmluvy na diaľku, je povinný zaplatiť dodávateľovi iba za finančnú službu skutočne poskytnutú v súlade a ak sa táto finančná služba začala poskytovať po predchádzajúcom súhlase spotrebiteľa. Odplata musí byť primeraná rozsahu poskytnutej finančnej služby, nesmie mať charakter sankcie a spotrebiteľ je povinný ju zaplatiť bez zbytočného odkladu. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že právo veriteľa na odmenu v prípade zrušenia zmluvy na základe odstúpenia od zmluvy nie je v rozpore s ochranou spotrebiteľa a nie je ani špecifickou zmluvnou podmienkou, ktorú by navrhovateľ uplatňoval z dôvodu zvýhodnenia svojho postavenia na úkor spotrebiteľa.

24. Z uvedeného vyplýva, že aj v prípade zániku zmluvy na základe odstúpenia od zmluvy jednou zo zmluvných strán, banka má nárok na odplatu za poskytnuté služby. V podmienkach odstúpenia od zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, je finančnou službou, ktorú banka klientovi poskytovala, spotrebiteľský úver. Za poskytnuté služby má veriteľ nárok na odplatu, ktorou je odplata (úrok) za prostriedky poskytnuté formou povoleného prečerpania. V zmysle § 10 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a), b), d), f), g), i), j), x) a aa). V zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať odplatu podľa osobitných predpisov, teda v zmysle odkazu pod čiarou podľa § I a § Ia nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.. V zmysle §1 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných

prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve.

25. Žalobca trvá na svojom tvrdení, že premlčacia doba začala plynúť až v nadväznosti na zatvorenie účtu žalovaného (30.04.2013), pričom žalobca si uplatnil svoj nárok žalobou zo dňa 8.4.2016, teda pred uplynutím 3 ročnej premlčacej doby. Z uvedeného je nepochybné, že nárok žalobcu premlčaný nie je. Žalobca tiež poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/245/ 2017 76 zo dňa 12.3.2018. Čo sa týka účtovania poplatkov a úrokov, žalobca uvádza, že Poplatky sú účtované na základe o účte, v zmysle ktorého je banka za poskytovanie produktov/služieb oprávnená zúčtovať si poplatky podľa Sadzobníka poplatkov banky v platnom znení a všetky takéto poplatky účtuje na ľarchu účtu zriadeného na základe Zmluvy, ktorého sa poskytnutie produktu/služby týka resp. na ľarchu akéhokoľvek iného účtu majiteľa účtu vedeného v banke. Výška poplatkov je uvedená v sadzobníku poplatkov. Okrem toho v zmysle ods. 3.12 VOP „S nepovoleným prečerpaním, upomienkou a výzvou na jeho vyrovnanie je spojená povinnosť zaplatiť poplatok.“

26. Klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojim podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Záväzok zo zmluvy prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou. Ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačke osobne potvrdil svojim podpisom. Ak súd namieta nedohodnutie zmluvnej náležitosti individuálne, je ťažké si v praxi predstaviť, ako by malo vyzeráť individuálne dojednanie jednotlivých zmluvných podmienok medzi bankou a klientom. Práve z dôvodu opísaných praktických okolností pri uzatváraní zmlúv medzi dodávateľom a spotrebiteľom je naša právna úprava v takom rozsahu kontinuálne doplňovaná a previazaná ustanoveniami chrániacimi spotrebiteľa.

27. Žalobca poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Co/190/2018 z 15. novembra 2018. Z uvedeného teda vyplýva, že VOP/OP/sadzobník sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú, aj pokiaľ ich klient nepodpísal. Pričom uvedený rozsudok sa analogicky týka aj iných spotrebiteľských zmlúv, teda aj zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb. V zmysle uvedeného teda nie je daný dôvod na nepriznanie poplatkov a teda ani úrokov súvisiacich s vedením platobného účtu žalovaného. Čo sa týka úroku 28 % ročne, daný nárok uplatnil žalobca z titulu prekročenia (nepovolený debet), ktoré upravuje zák. č. 129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch [§ 2 písm. f) a § 18]. Samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods.2 zák. č. 129/10 Z. z.. Naopak, podľa § 18 ods. 1 cit. zák. postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe, pričom žalobca zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálne vývesky, ale i historické.

28. Obdobne rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 5Co/241/2018 z 11.12.2018. V uvedenom žalobca odkazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 23Co/ 130/2017-72 z 14.5.2018, na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Co/39/2018 z 23.1.2019. Ohľadne povahy prekročenia a formy dohodnutia úroku pri prekročení žalobca odkazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/140/2018 zo dňa 19.12.2018, na rozhodnutie Krajského súdu v banskej Bystrici č. k. 41Co/39/2018 z 23.1.2019. Ohľadne nároku na úrok 28 % ročne žalobca odkazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27.3.2018. Podstatné je, že debetný zostatok je úročený dohodnutou úrokovou sadzbou a nárok naň je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov, ktoré tvoria prekročenie s poukazom na § 18 Zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania, ako to nesprávne posúdil súd prvej inštancie. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že jeho odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného

uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

29. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

30. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nebolo.

31. Predmetom nároku žalobcu bolo zaplatenie sumy 1.648,50 eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 1.648,50 eur od 01.05.2013 do zaplatenia. Žalobca sa nároku na zaplatenie dlhu domáhal zo záväzkového vzťahu, zo zmluvy zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb č. 1055473002 uzavretej medzi žalobcom a žalovanou dňa 02.08.2007, na základe ktorej žalobca pre žalovanú zriadil a viedol účet. Žalovaná sa dostala do nepovoleného prečerpania a dlh nevyrovнала. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď mal za to, že žalobca si uplatnil nárok po uplynutí premlčacej doby, ako aj pre nepreukázanie nároku pre nedostatočnú špecifikáciu nároku.

32. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. K odvolacím námietkam žalobcu udáva ešte nasledovné:

33. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že uzavreli dňa 02.08.2007 zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb. Sporným nebolo ani to, že žalovaný prekračoval povolený limit povoleného prečerpania, čím porušoval zmluvu tým, že sa dostal do omeškania s vyplatením povoleného prečerpania, na základe čoho žalobca pristúpil k postupu v zmysle čl. 10 a 15 časť T oddiel III. VOP účinných ku dňu zníženia limitu na 0 eur a znížil žalovanému limit povoleného prečerpania na 0 eur dňa 30.09.2011. Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy sa žalovaný dostal do nepovoleného debetu. Podľa výpisu z účtu zo dňa 31.12.2011 oznámila banka žalovanému, že výška debetného limitu platná od 30.09.2011 je 0 eur. Z výpisu z účtu za rok 2011 súd zistil, že posledná operácia, ktorú žalovaný na účte urobil, bol vklad dňa 12.10.2011.

34. Podľa žaloby vzhľadom na porušenie uvedenej zmluvnej povinnosti tým, že sa žalovaný na účte dostal do nepovoleného prečerpania, žalobca účet uzatvoril a pred zatvorením účtu vykonal dňa 30.04.2013 internú účtovnú transakciu, kedy debetný zostatok na účte klienta previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet.

35. Pokiaľ ide o počiatok počítania premlčacej doby, odvolateľ má za to, že táto sa má počítať od zatvorenia účtu, teda od 30.04.2013. Z obsahu spisu vyplýva, že k odstúpeniu od zmluvy zo strany žalobcu nedošlo, resp. táto skutočnosť preukázaná počas konania pred súdom prvej inštancie nebola tvrdená a teda ani preukazovaná. Odvolateľ netvrdil, že k odstúpeniu od zmluvy z jeho strany došlo, aj keď sa k odstúpeniu od zmluvy (jeho dôsledkom) vyjadroval. Preto argumentácia žalobcu ohľadom odstúpenia od zmluvy tvrdená odvolateľom v odvolaní je irelevantná s ohľadom na zistený skutkový stav. Odstúpenie od zmluvy s ohľadom na vykonané dokazovanie zistené nebolo, aj keď súd prvej inštancie uviedol, že žalobca okrem zrušenia limitu povoleného prečerpania s najväčšou pravdepodobnosťou aj odstúpil od zmluvy, avšak tvrdeniu o odstúpení od zmluvy sa v konaní vyhol uvedomujúc si jeho dôsledky vzhľadom na vznesenú námietku premlčania. V danom prípade preto prihladol na VOP, na ktoré poukázal sám žalobca. Preto tak ako uviedol súd prvej inštancie je treba vychádzať z čl. 16 písm. c) časť U. oddiel III. VOP platných od 01.04.2011 (rub č. I. 87), v zmysle ktorého v prípade

služby povoleného prečerpania na osobnom účte je zmluva uzatvorená na dobu neurčitú, pričom zmluvný vzťah zaniká najneskôr do konca kalendárneho mesiaca, v ktorom banka prehodnocuje výšku debetného limitu. Z uvedeného vyplýva, že z dôvodu, že žalobca prehodnotil výšku debetného limitu dňa 30.09.2011, k zániku zmluvy došlo najneskôr dňa 30.09.2011. Momentom zániku zmluvy rovnako vzniká povinnosť jej účastníkov vrátiť si navzájom už vykonané plnenia (§ 457 OZ), a to titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré právo sa premlčuje tak, ako bolo uvedené vyššie. K uvedenému ust. článku, na ktorý súd prvej inštancie poukázal sa žalobca v odvolaní nevyjadril, tento nenamietal, a nie je dôvod na neho neprihliadať. Preto záver žalobcu v tom, že súd má vychádzať z dátumu 30.04.2013, kedy došlo k uzatvoreniu účtu je nesprávny. Zatvorenie účtu je iba internou účtovnou transakciou, s ktorou nemôžu byť bez všetkého spojené následky ako napr. pri odstúpení od zmluvy. Nakoľko deň 30.09.2011 je tým dňom od kedy treba vychádzať pri počítaní premlčacej doby, je nárok žalobcu, ktorého žaloba bola súdu doručená dňa 08.04.2016, premlčaný.

36. Ďalším dôvodom, pre ktorý súd zamietol žalobcu je, že bližšie nešpecifikoval z čoho nárok pozostáva. K uvedenému dôvodu sa odvolateľ nevyjadril, tento záver súdu prvej inštancie nebol namietaný, preto ani odvolací súd nemá dôvod s týmto nesúhlasiť. Tu odvolací súd iba udáva, že stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie. Žalobca ani na výzvu súdu neuviedol, ako (akým výpočtom) dospel k výške istiny 1.648,50 eur. Žalobca odkazoval na výpis z účtu, avšak v zmysle ustanovenia § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Bolo by porušením zásady rovnosti strán sporu (a to najmä v prípade spotrebiteľskej veci), ak by súd tvoril skutkové tvrdenia za žalobcu, t.j. ak by vyhľadával v listinných dôkazoch skutočnosti, ktoré má žalobca tvrdiť. Odkaz žalobcu na listinné dôkazy je nepostačujúci, pretože súd by vyvodzovaním skutkových tvrdení namiesto žalobcu porušil zásadu rovnosti účastníkov konania. Podanie žalobcu doručené súdu (aj na základe výzvy zo dňa 11.05.2018) je podľa názoru odvolacieho súdu typickým príkladom, keď žalobca neopisuje rozhodujúce skutočnosti, ako dospel k žiadanej sume s príslušenstvom, ale poukazuje len na výpisy z účtu banky (s rôznymi bankovými operáciami), súvisiacich s poskytnutým úverom, t.j. skutkové tvrdenia nahrádza odkazom na označené dôkazy. Aj v tomto prípade žalobca žiadanú sumu bez bližšej špecifikácie žiada priznať ako istinu, zmluvný úrok, ale bez uvedenia postupov, ako k takejto sume dospel. Súd tak nemôže overiť, či si žalobca uplatňuje rozsah svojho nároku oprávnené, v súlade s právnymi predpismi porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.06.2015 sp. zn. 6Co/190/2014, ale aj uznesenie Ústavného súdu IV. ÚS 476/2012-14 (t.j. súdom nie je preskúmateľný uplatnený nárok čo do dôvodu a výšky).

37. K ďalším odvolacím námietkam žalobcu, ktoré síce nemôžu zmeniť rozhodnutie vo veci, odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu ČR z 11.11.2013, sp. zn. I.ÚS 3512/11, kde je uvedené, že v rámci spotrebiteľských zmlúv dojednania o zmluvnej pokute (argumentum a minor ad maius tým skôr o predmete hlavného záväzku resp. o podstatných náležitostiach zmluvy, pozn. súdu) v zásade nemôžu byť súčasťou tzv. všeobecných zmluvných podmienok, ale len spotrebiteľskej zmluvy samotnej (na ktorú spotrebiteľ pripája svoj podpis). Ústavný súd zdôraznil, že dodávateľ sa má chovať k spotrebiteľovi, ktorý je slabšou zmluvnou stranou poctivo, v opačnom prípade mu nie je možné poskytnúť právnu ochranu. Zásada poctivosti sa prejavuje aj tým, že zmluvné dojednania nesmú byť umiestnené v oddieloch, ktoré vzbudzujú dojem nepodstatného charakteru. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru, a naopak nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa zrejme uniknú.

38. Hoci vyššie uvedené rozhodnutie sa týka zmluvnej pokuty, je možné ho aplikovať aj v prípade úrokov z nepovoleného prečerpania. Podľa § 18 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch, ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť. Pokiaľ má žalovaný platiť úrok z nepovoleného prečerpania, je potrebné, aby spotrebiteľ mal vedomosť nielen o výške úrokovej sadzby, ktorej výška by mala byť uvedená v samotnej zmluve, ale zároveň mal prehľad a vedomosť za čo úrok platí.

39. S ďalšími odvolacími argumentmi žalobcu sa odvolací súd už nezaoberal, pretože to nepovažoval pre rozhodnutie vo veci samej za rozhodné. Posúdenie vyššie uvedených sporných otázok vzhľadom na prijaté závery by nemali za následok priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu.

40. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

41. Žalovaný má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný. Vzhľadom na to, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, odvolací súd rozhodol, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva podľa čl. 4 ods. 2 CSP.

42. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).